

Kadınlar Anne Olmak İster

– safdeha · 24 Şubat 2021

Uyusun da büyüsün ninni
Büyüyünce olsun efendi...
Çocuk ağlar anne ağlar
En güzel dualar temenni!

...

Çocuk ne bilsin ki, bir gün büyüyecek ve yaşadığı zamanda ya zalim ya da pir olacak! Öğretiler anneyle başlıyor, eğitimle sokağa, çokluk ortamına taşınıyor. Çocukken duyduğu dualar, yerini bambaşka izmlere sürüklüyor. İnsan büyüdükçe, ne kadar iyiye yönelsin istenirse de, su gibi kişi kendi yolunda akıyor. Zamanını yaşayan kişinin annesi, ona kol kanat gereni yaşlanıyor veya ölüyor. Hayatta hep başkalarıyla sürdüğü hayat ve unutulmuş geçmiş, her an paslanıyor.

Doğru bir, Hak bir, son ise ölüm... Eğer temenni ve duayla insan yücelecekse dünya cennet olurdu değil mi? Ne kadar doğruları öğresekte insan fıtratında ne var onu yaşıyor. Evladım olsun diye çırpınan kalpler, acaba çocuğunun istemediği yola girdiğini görse bu isteğin ne kadar kötü bir tercih olduğunu düşünmez miydi? Kimisi evladı olmadığı için çareden çareye koşup, etrafında ki sözlerin kalbini nasıl kırdığını yaşadığı bir sınavda, kötü yola düşmüş bu evladı gördüğünde herhalde iyi ki olmamış demez miydi? Bu dünyanın olmazsa olmazı evlat... Bu kaçınılmaz bir durum elbette. Ancak, o evladın hayırlı olması, düşündüğümüz bir insan olması, bizden yansıyan biri olması isteği de o kadar kaçınılmaz.

Kim istemez bir Fatih'in annesi olmayı yahut Peygamber annesi olmayı....Her asırda her yeni neslin ardından dua ettiği bu insanlar da kolay yetişmiyor ki. Sanki bir anneye piyango vurmuş gibi bir durum bu. Kimse sonunu düşünmüyor, yalnızca evladım var diye övünüyor. En iyi okulda okuması, iyi bir maaşı olması, kimseye muhtaç olmaması anneyi mutlu ediyor. Ancak, Müslüman ve mütedeyyin olan anne, oğlunun deist veya ateist olduğunu görse işte tüm dünyası yıkılıyor. Evladı iyi yaşıyor ama Allah'a isyankar, hep fazlasını isteyen ve olmayan da kanaatkar... Evine gitse seccadesini yanında götürüyor. O namaz kılsa çocuğu acıyarak bakıyor. O konuşmaya başlasa evladı öğütleri dinlemiyor, onu küçümsüyor veya sözleri ile kalbini kırıyor. O her şeyi de biliyor işte... Anne ya ne kadar yanlış yolda olsa da ona göre, evlat işte. Atmak istese kalbinden atamıyor. Kabul ediyor, göz yaşları dinmeden... Hani alimden zalim, zalimden alim olur derler ya... Kabul etmesi de o kadar zor. Allah kimsenin başına vermesin, Amin.

Hep olumsuz yönden bakıyorum diye bu yazıya isyan etmeyin lütfen. Bugün bu portrenin yaşanması çoğunluk evlerde olası... Ahlaki çöküntüyle baş başayız maalesef. Geçmişte ilaç, yağ, ekme kuyrukları vardı... Hep Avrupa'ya özenirdik. Bugün Avrupa'nın yaşadıklarını yaşıyoruz, her ne kadar da fakirimiz

olsa da. Fakirin olmadığı ülke mi var ki? Avrupa gibi yaşıyoruz ama ahlaki çöküntünün haddi hesabı yok. Para kazanmak için her şey mübah diyen, Allah korkusu olmayan insanlar türedi. İbadet edenlerde de ruh kalmadı. Eğer ruh olsaydı, ahlaki çöküntü olur muydu?

Çocuklar etrafında iyi örnek görmüyorlar. Eskiden sağ-sol vardı. Yanlışta olsa çocukların yaşama tutunmak için mücadelesi ve erekları vardı. Hani iş istiyorsan, makam istiyorsan dayın varsa hemen elde ediyorsun. Yoksa sürünüyorsun. İşte çocuk bunu elde etmenin peşine düşerken, rızkının Allah tarafından verildiğini unutuyor. Allah'ı değil de bir dayıyı arıyor. Dayı da Allah gibi davranmaktan mutlu işte. Çocuk putunu bulduğunda güzel yaşıyor. Böyle desem de bu yaşamı kabul edenleri Allah sınavsızda bırakmıyor. Ancak göreni ve tövbe edeni o kadar az ki... İşte dünyanın geldiği son nokta da, insanlığın kendi iradesi ile kurduğu nizamın iflası... Boşuna bir afet değil Korona, Allah rahmetiyle insan ölmeden bunu görsün ve Kendisine dönsün istiyor.

Anne evlat sancısıyla tutuşuyor... Ninni söylemek istiyor. Değişen bir şeyde yok, maalesef.

...

Yel savuruyor harmanda
Başak sapından ayrılıyor
Başak insana sap hayvana
Bunda bile Hak yok, kayırılıyor!

O hayvandan süt sağıyor ana
Sömürülen yine ilaç oluyor cana
Haksızlıkla büyüyen handa
Böyle gelmiş böyle gider der, sıyrılıyor!

Saffet Kuramaz